

ВІД АВТОРКИ «ОДНОГО РАЗУ НА РІЗДВО»

Лідія та Фредді — ідеальна пара, яка от-от мала побратися. Закохані, щасливі, сповнені надій. Але незадовго до весілля наречений гине в трагічній аварії. Спустошена та самотня Лідія уникає людей, а надто Йону, друга Фредді, з яким той був у автівці. Чому він вижив, а її коханий — ні? Дівчина вчиться жити з втратою та потроху повертає контроль над своїм життям, аж раптом трапляється неймовірне. Що це — дивні жарти зболеної підсвідомості чи ще один шанс на щастя з Фредді? Що переможе — нудна реальність чи барвистий сон?

Історія, яка залишатиметься поряд і після того, як ви перегорнете останню сторінку.

Publishers Weekly

bookclub.ua

ISBN 978-617-12-8931-4

9 786171 289314

Джозі Сільвер

Два життя Лідії Берг

Джозі Сільвер

Два життя Лідії Берг

Прекрасний
емоційний роман.
Джоді Піколт

КСД

Два життя
Sigü Berg

Josie Silver

*The Two Lives
of Lydia Bird*

A Novel

Джозі Сільвер

*Два життя
Лідії Берг*

Роман

ХАРКІВ 2021 **КСД**

УДК 821.111
С36

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Original English language edition first published
by Penguin Books Ltd, London

Перекладено за виданням:
Silver J. *The Two Lives of Lydia Bird : A Novel* / Josie Silver. —
London : Penguin Books, 2020. — 448 p.

Переклад з англійської *Євгенії Канчури*

Дизайнер обкладинки *Юлія Дзекунова*

ISBN 978-617-12-8931-4
ISBN 978-0-241-98616-5 (англ.)

- © Josie Silver, 2020
- © Depositphotos.com / belchonoock, zoltangabor, обкладинка, 2021
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2021
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2021

Від перекладачки

Прізвище нашої героїні — Берд, англійською це означає «пташка». Тому так часто вона та її рідні жартують про гніздо, милуються зображенням пташок на столах чи музичних скриньках, тішаться своїм родинним ім'ям. Вони дуже люблять його та одне одного.

Мойй сестрі, найкращій подрузі на всі часи.

Яке ж то щастя, що в мене є ти, а в тебе — я. Цілую.

Пролог

Більшість подій, що назавжди перевертають твоє життя, трапляються зненацька — буває, вони промайнуть повз тебе непоміченими й ти лише згодом зрозумієш, що саме сталося. Ти несеш на руках своє маля, а потім усвідомлюєш, що той раз був останнім: його вже не так і легко підняти. Або одночасно з незнайомцем закочуєш очі із чогось кумедного, і він стає твоїм найкращим другом до скону. Або берешся за випадковий літній підробіток — і залишаєшся на цій роботі ще на двадцять років. Такі ось справи. Тож коли о 18:47 14 березня 2018 року дзеленчить мій мобільник, я й гадки не маю, що подія, якій судилося визначити моє майбутнє, відбувається просто зараз, — навпаки, бурмочу прокльони, бо бігуді заплутались у волоссі, а я вже й так запізнююся.

— Алло?

Не можу стримати усмішки, коли перемикаю телефон на гучний зв'язок і чую вітання Фредді, яким той намагається перекричати вуличний гармидер.

— Я тут, — ціджу крізь зуби, якими стискаю шпильки.

— Слухай, Лідз, у Йони проблеми з машиною, то я трохи крутнуся, заберу його, як буду повертатися. Різниці ніякої, хвилин десять, не більше.

Добре, що його тут немає, не побачить, яку піку я скривила. Хто це казав, що в шлюбі завжди троє людей? Принцеса Діана? Розумію її, бо в моєму так само — троє. Ми ще не побралися, хоча от-от це зробимо. Ми з Фредді Гантером заручені, а я офіційно *майже* найщасливіша дівчина у світі. Чому «майже»? А погляньте, що я перед цим казала, бо є я, є Фредді, а є ще цей Йона — холера його забери — Джонс.

Я все розумію. Дня не минає, щоб я не розмовляла зі своєю сестрою. Проте Еллі не стовбичить весь час поруч, не сидить на нашій канапі, не хлеще наш чай, не вимагає моєї уваги. Хоча, якщо чесно, найкращий друг Фредді не те щоб аж дуже вимогливий. Йона завжди на такому релаксі, що майже весь час проводить у горизонтальному положенні. Зрештою, я не кажу, що він мені не подобається. Але знаєте що? Подобався би набагато більше, якби мені не доводилося так часто його бачити. От сьогодні, наприклад, Фредді запросив Йону на обід, навіть не подумавши спершу запитати мене, хоча це ж мій день народження.

Я випльовую шпильки та визнаю свою поразку в боротьбі з бігуді. Роздратовано хапаю телефон.

— Боже, Фредді, ти справді мусиш? В «Альфредо» замовлено на восьму годину, вони не триматимуть столика, якщо ми запізнимося.

У мене вже є гіркий досвід: наш корпоративний обід на Різдво перетворився на справжню катастрофу, коли бусик прибув на десять хвилин пізніше. Тобто ми, у нашому вишуканому вбранні, таки попхалися до «Мак-Дональдза». Сьогодні — вечера на честь мого дня народження. Щось мені підказує, що мама не буде в захваті, якщо замість фетучині з куркою їй доведеться жувати біг-мак.

— Охолонь, Попелюшко, ти не спізнишся на бал. Обіцяю.

У цьому весь Фредді. Він ні до чого не ставить серйозно, навіть до таких подій, які відбуваються раз на сто років, але, якщо чесно, мав би. У його світі час еластичний, мов гума, мій коханий може розтягувати його, пристосовуючи до своїх потреб або, як у цьому випадку, до потреб Йони.

— Добре, — здаюся та зітхаю, — просто пильнуй час, заради бога.

— Зрозумів, — відказує він та одразу вмикає в машині радіо. — Кінець зв'язку.

Кімнату мою заповнює тиша, і я гадаю, чи помітно буде, якщо відрізати пасмо волосся разом із бігуді, на яке воно намоталося, бо ця клята штука так і висить збоку на голові.

Ось так воно й було. О 18:47 14 березня повз мене промайнула вирішальна мить мого життя.

2018

Наяву

ЧЕТВЕР, 10 ТРАВНЯ

Фредді Гантер, знаний також як велике кохання мого життя, помер п'ятдесят шість днів тому.

Ось я клянусь йому за те, що він запізнюється та псує мені день народження, а мить по тому намагаюся збагнути, що в моїй вітальні роблять дві поліціантки: одна тримає мене за руку, друга щось говорить. А я переводжу очі з її весільної обручки на свій перстеник, який одержала на заручини.

— Фредді не може померти, — торочу. — Ми наступного року одружуємося.

Мабуть, це якийсь самозахист: я не можу пригадати всього, що сталося опісля. Пам'ятаю, як мене в поліцейській машині накрив синім світлом маячок невідкладної допомоги, як сестра підтримала мене в лікарні, коли ноги підігнулися. Пам'ятаю, як повернулася спиною до Йони Джонса, коли той з'явився в кімнаті очікування — цілісний, лише рука забинтована та пов'язка на оці. Хіба це чесно? У машину сідають двоє, а виходить з неї лише один. Пам'ятаю, що на мені була нова зелена блузка, я придбала її спеціально для того обіду. Блузку я віддала на благодійність. Ніколи не змогла б одягти її ще раз.

Від того жажливого дня я копірсалась у своїй пам'яті знову та знову, намагаючись пригадати кожне слово з нашої останньої розмови із Фредді, та знаходила тільки свої бурчання на нього — бо ж потрапляємо до ресторану в останній момент. А потім на думку спадає інше. Може, він поспішав, щоб мені догодити? Можливо, аварія сталася через мене? Боже, нехай би я сказала йому, що кохаю.

Якби знала, що це наша остання розмова, то сказала би, звісно, сказала б. Іноді я мріяла про те, щоб він прожив ще трішечки, бодай би ми могли поговорити востаннє, та не певна, чи витримало б тоді моє серце. Може, воно й на краще, коли не знаєш, що востаннє робиш щось значуще: ось мама востаннє зустрічає мене біля воріт школи, її рука так заспокійливо тримає мою маленьку долоньку; ось тато востаннє згадує про мій день народження.

А знаєте, що останнє сказав мені Фредді, коли мчав святкувати моє двадцятивосьмиліття? «Кінець зв'язку». То була така звичка, він роками казав оці дурнуваті слівця, які тепер стали мало не найважливішими у моєму житті. Мабуть, у цьому був весь Фредді — піти з такою фразочкою на вустах. Він мав таку невгамовну жагу до життя, легкість, поєднану зі вбивчим прагненням до змагання, яке захоплює, але й убиває, якщо вже на те. Мені не траплялося більше людей із таким даром — завжди знати, що й коли казати. У нього є — був — хист переконувати суперників, що вони перемогли, хоча насправді він добувся того, чого прагнув. Фредді обрав собі роботу в рекламі та злетів до висот цієї кар'єри, мов метеор: долав сходинку за сходинкою, очима завжди виглядаючи наступну вершину. Він є — був — яскравим спалахом поміж нами, людиною, яку не забудеш, він мав стати тим, чие ім'я пам'ятали б іще довго після того, як його не стало.

А тепер він пішов, тряця йому, назавжди, його машина на космічній швидкості врізалася в дуба, і я почуваюся так, ніби хтось розрізав мене зверху донизу, а горлянку зв'язав вузлом. Мені весь час не вистачає повітря, воно не повнить легені, я не можу дихати, бо постійно на межі паніки.

Лікар нарешті видав мені якесь снодійне, після того як мама наверещала на нього вчора у вітальні, — місячний

запас якихось нових пігулок. Він не дуже хотів їх прописувати, бо, на його думку, скорботу потрібно прожити, «пройти крізь неї свідомо, щоб мати змогу вийти». Я цю фігню не вигадую — він саме такі слова сказав просто мені в обличчя кілька тижнів тому, перед тим як залишити мене з порожніми руками та піти додому, до своїх живісіньких дружиньки та діточок.

Жити близьенько до матусі — то водночас і благословення, і прокляття. Коли вона зготує свою фірмову курячу печеню та принесе її в пательні, гарячою, просто з духовки, або коли холодним осіннім ранком чекає на мене в кінці вулиці, щоб підкинути до роботи, — ось у такі моменти розумієш: це просто божа благодать, що мама живе так близько. Інша річ — коли я валяюся в ліжку, в очах у мене двоїться через похмілля і мати ввалюється до моєї спальні так, ніби мені досі сімнадцять, або коли я кілька днів не прибирала, а матінка скрізь суне свого носа, наче я одна із цих жалюгідних потіпах у реаліті-шоу. Ось тоді наша територіальна близькість — справжнє прокляття. Те саме, коли я намагаюся горювати на самоті, коли вже третя дня, а я досі не розсунула штори у вітальні, коли я так і сиджу в тій самій піжамі, у якій вона застала мене три дні тому та напередодні. Мама готує для мене чай, який я забуду випити, та бутерброди, які поховую в надрах холодильника, щойно вона піде нагору — драїти мою ванну — або надвір — виносити сміття.

Звісно, я розумію. Вона шалено прагне захистити мене, а надто зараз. Лікаря, який вагався, чи варто прописувати мені снодійне, матінка довела до такого переляку, що того тіпало. Я теж не впевнена, що слід ковтати ці пігулки, бо варто лиш почати — і тільки Бог знає, яким привабливим виявиться те забуття. Хоча гадки не маю, чого втягаю сюди

Бога. Фредді є, був та завжди міг би бути затятим атеїстом, та і я ставлюся до всього цього дещо двоюко, і то в найкращому разі. Тож не очікую, що Бог якось доклався до призначення мені експериментальних пігулок для тих, хто нещодавно втратив близьку людину. Гадаю, лікар порекомендував приєднатися до курсу ще й тому, що мама вимагала максимально дієвого валіуму, а ці нові пігулки рекламують як м'який препарат комплексної дії. Якщо чесно, мені насправді байдуже, що вони таке. Так і запишіть: я найсумніша та найвтомленіша піддослідна морська свинка у світі.

Знаєте, у нас із Фредді було розкішне, просто казкове ліжко. Не повірите, але готель «Савой» розпродавав свої ліжка — майже за безцінь, — щоб звільнити місце для нових, і боже мій, це ліжко — воно ж просто чарівний острів епічних пропорцій. Люди спочатку очі вирячали: «Ви купуєте вживане ліжко?» «Що це ви таке втнули?» — запитала мама, ошелешена, ніби ми придбали розкладачку, викинуту з місцевого притулку для безхатьків. Ясна річ, ніхто із цих скептиків ніколи не бував у «Савой». Я теж ні, але бачила по телевізору дещо про їхні ліжка ручної роботи й достеменно знала, що отримую. Ось так і сталося, що ми відхопили найкомфортніше ліжко з радіусом із сотню миль, у якому ми з Фредді знищили безліч недільних сніданків, у якому сміялися й плакали, кохалися — так солодко й щемко.

Коли мама через кілька днів після аварії сказала, що поміняла мені постіль, то й гадки не мала, як мене зірве через цю звістку. Ніби вийшовши за межі власного тіла, я відсторонено спостерігала, як дерла нігтями дверцята пралки, як ридала, поки піна вкривала простирадла — вона змивала останні відбитки шкіри Фредді, останні сліди його запаху, змивала та зливала їх у каналізацію.

Мама стояла навколішки поруч зі мною, намагаючись підняти мене, гукала на допомогу сестру. Зрештою ми просто притулилися одна до одної на строкатих дошках кухонної підлоги та дивилися на ті простирадла — усі троє в сльозах, бо це ж так збіса нечесно, що Фредді більше немає.

Я після того не поверталася до ліжка. Направду я не думаю, що відтак узагалі нормально спала. Так, дримала іноді: головою на столі, поруч із недоїденим сніданком, на канапі, скрутившись під зимовим пальтом Фредді, стоячи, притулившись лобом до холодильника, — навіть так.

— Нумо, Лідз, — сестра м'яко трусить мене за плече, — я піду з тобою.

Розгублено кидаю погляд на годинник, бо, коли заплющила очі, був іще білий день, але зараз комусь може видаватися й затемно — мабуть, тому Еллі ввімкнула лампи. Як це типово для неї — бути такою розважливою. Я завжди визнавала її за кращу версію самої себе. Фізично ми схожі: зріст, статура, але вона темна, а я світла — і волосся, й очі. А ще вона добріша за мене, часто-густо занадто добра, ніж потрібно для її блага. Вона тут уже від обіду. Мама, здається, графік чергувань склала, щоб упевнитись: я не лишаюся на самоті більш як годину-дві. Мабуть, той графік висить у неї на холодильнику, між нотатками для закупів, які вона додає щотижня, та щоденником харчування для її класу зі схуднення. Любить моя мама списки складати.

— Підеш куди? — Я трохи випростовуюся й помічаю в руках Еллі склянку води та пляшечку із пігулками.

— До ліжка, — голос у неї мов криця.

— Мені тут добре, — бурмочу я, попри те що наша канапа не таке вже й зручне місце для сну. — Ще ж навіть не час спати. Можемо подивитися... — Змахую рукою в бік телевізора, що стоїть у кутку, намагаюся пригадати якийсь

серіальчик. Зітхаю, мене дратує, що мій виснажений мозок не здатний навіть на це. — Ну знаєш, отой із пабом і лисими дядьками, там ще всі весь час кричать.

Вона всміхається, зачочує очі.

— А, ти про «Мешканців Іст-Енду»¹.

— Оцей самий, — відповідаю та розгублено оглядаю кімнату — де ж цей пульт, щоб увімкнути телевізор?

— Вони вже, певно, закінчилися. До того ж ти вже років п'ять, як не більше, їх не дивишся. — Вона і слухати не хоче.

Я кривлю пику:

— Дивилася. Там... там така тітка з довгими кульчиками та... ще одна, її Барбара Віндзор грає, — задираю підборіддя.

Еллі хитає головою:

— Обидві померли вже, — відказує.

«Бідні вони, — думаю я, — бідні їхні родини».

Еллі вказує рукою в напрямку сходів:

— Час до ліжка, Лідіє, — каже вона ніжно, але твердо, більше схожа на медсестру, ніж на рідну сестру.

Гарячі сльози печуть мені очі.

— Не думаю, що зможу.

— Зможеш, — рішуче каже вона, не опускаючи руки: — Що це ти надумала? Спати на канапі решту свого життя?

— І що, це так вже й погано?

Еллі нахиляється до мене, бере за руку, пляшечка з пігулками в неї на колінах.

— Досить, справді, Лідз, — переконує мене вона, — якби тут, на твоєму місці, був Фредді, ти б хотіла, щоб він міг нормально виспатися, правда?

Я киваю із нещасним виразом. Звісно, хотіла б.

¹ «Мешканці Іст-Енду» (англ. «EastEnders») — мильна опера, яку транслює канал «Бі-Бі-Сі» аж із 1985 року. (Тут і далі прим. пер.)

— Та твій привид переслідував би його до скону, поки він спати б не пішов, — каже сестра, поглажуючи мої пальці. А я намагаюся продихатися крізь клубок сліз, який постійно душить мене, відколи помер Фредді.

Дивлюся, як вона витрушує на долоню маленьку неоноворожеву пігулку. Оце й усе, що має допомогти мені піднятися? Кілька тижнів міцного сну, і я буду мов поладжений після шторму корабель, знову готовий до відплиття?

Еллі непохитно витримує мій погляд. Моїми щоками котяться сльози, і я усвідомлюю, наскільки розбита. Емоційно й фізично я на нулі. Гірше вже нікуди. Принаймні сподіваюся, що нікуди, бо не думаю, що виживу, якщо падатиму далі. Беру пігулку, пальці тремтять, ковтаю та запиваю її. Біля дверей спальні обертаюся до Еллі.

— Я маю зробити це сама, — кажу пошепки.

Вона відгортає пасмо довгого волосся в мене з очей.

— Ти певна? — Темні очі сестри вп'ялися в моє обличчя. — Можу залишитися з тобою, поки заснеш. Якщо хочеш.

Я хлипаю, дивлячись у підлогу, і знову плачу.

— Знаю, що можеш, — я взяла її за руку й міцно стиснула, — але гадаю... краще... — не можу дібрати потрібних слів — чи то через таблетку, яка вже подіяла, чи то просто таких не було.

Еллі киває:

— Я буду тут, унизу, якщо захочеш мене бачити, гаразд? Не піду нікуди.

Пальці мої стискають ручку дверей. Я не відчиняла їх, відколи мама поміняла білизну на ліжку, не хотіла навіть випадково глянути на чисту незайману постіль, коли йшла до ванної. Я вбила собі в голову: це місце чуже, воно недоторканне, мов сцена злочину, обмежена жовтими поліційними стрічками.

— Це ж лише ліжко, — шепочу, повільно відчиняючи двері. Ніякі жовті стрічки не блокують мій вхід, ніяких монстрів немає під ліжком. Але й Фредді Гантера немає. І від цього розривається серце.

— Лише ліжко, — каже Еллі, заспокійливо погладжуючи мою спину. — Місце для відпочинку.

Але вона бреше. Ми обидві знаємо: це значно більше, ніж просто місце для відпочинку. Ця кімната — моя з Фредді спальня, ми цей дім саме через неї купували. Простора, сповнена світла, з великими розсувними вікнами та медовими дошками підлоги, на яких ясними літніми ночами місячне сяйво малювало яскраві смуги.

Хтось, певно, Еллі, уже заходив сюди та ввімкнув лампу з мого боку ліжка — чашу спокійного світла, яка так ласкаво зустрічає мене, хоча сонце ще не сіло. Сестра й постіль розстелила. Більш схоже на готель, ніж на спальню. Я зачиняю двері, й мене охоплює запах свіжої білизни. Уже немає слідів моїх парфумів, які змішувалися з лосьйоном Фредді. Немає зім'ятих сорочок, недбало кинутих на крісло, або черевиків, копнутих десь під шафу. Все охайне та сяє чистотою, як нова копійка. А я почувуюся у своєму новому житті так, немов прийшла до себе в гості.

— Це лише ліжко, — шепочу знову, сідаю на краєчок матраца. Заплющую очі, лягаю, згортаюся калачиком на своїй половині, накриваюся клаптиковою ковдрою.

На білизну для нашого ліжка з готелю «Савой» ми витратили більш ніж належало. Білі тонкоткані бавовняні простирадла, дорожчі за постіль із більшості готелів, де я коли-небудь зупинялася. Щойно тіло моє торкається ніжної тканини, я усвідомлюю, що мені вже тепло. Еллі, дорога моя сестричка, підклала мені в ліжко пляшку з гарячою водою, щоб зігріти свіжу білизну. Моє ліжко, наше

ліжко, огортає мене, немов старий друг, і я відчуваю себе винною за те, що нехтувала ним.

Лежу на своїй половині матраца, тіло сповнене болем скорботи, руки витягуються, щоб, як завжди, обійняти його. Потім я виштовхую пляшку з теплою водою до його половини, а коли постіль нагріто достатньо, пересуваюся та лягаю туди сама, притискаючи гарячу грілку обома руками до грудей. Занурюю мокре обличчя в його подушку та вию, мов поранений звір, — чужий, нестримний звук.

А потім, потроху, цей звук вщухає. Серцевий ритм зміцнюється, руки й ноги наливаються свинцевою важкістю. Мені тепло, я немов у коконі, й уперше за п'ятдесят шість днів без Фредді я не почуваюся покинутою. Я не покинута, бо ковзнула в обійми сну, я майже відчуваю, як прогинається матрац під вагою коханого, як його тіло обвивається навколо мого, його рівне дихання лоскоче мені шию. Урятуй мене від цієї темної, незвіданої безодні, Фредді Гантере. Я притягую його ближче та вдихаю його запах, занурюючись у глибокий мирний сон.

Уві сні

П'ЯТНИЦЯ, 11 ТРАВНЯ

Вам знайомі ці блаженні світанкові миті, ці літні ранки, коли сонце прокидається раніше за тебе? Уже розплющила очі, а потім знову поринаєш у сон, радіючи ще кільком годинам насолоди. Я повертаюся й знаходжу Фредді: він тут, зі мною. Відчуття полегшення таке глибоке, що я зараз здатна лише лежати непорушно й намагатися дихати в єдиному ритмі з ним. Зараз четверта, ще надто рано, щоб підійматися, тож я знову заплющую очі. Мабуть, ніколи в житті я не переживала такого абсолютного спокою. Ліжко зігріте нашими тілами, що притулилися одне до одного; золоте світло, що провіщає світанок; ледь чутна музика пташиного співу. Будь ласка, не випускайте мене із цього сну.

Наяву

П'ЯТНИЦЯ, 11 ТРАВНЯ

Ще до того, як розтуляю очі вдруге, я вже знаю: його немає. Шоста ранку, ліжко на дотик холодніше, сонячне світло сяє гостріше, пташиний спів шкребе, мов цвяхи по шкільній дошці. Фредді був тут, я знаю, він був. Я занурююся головою в подушку, міцно заплющую очі, намагаюся віднайти темряву за повіками, заснути знову. Якби я тільки змогла заснути, я б знову його знайшла.

Паніка повільно закипає, здійсмається десь унизу живота. Що дужче я намагаюся розслабитися, то дужче спалахує мій мозок, він готується до прийдешнього дня, сповненого темних думок і безнадії, з якими я не знаю, що робити. Раптом серце вібрує, вистрибує, мов заряджене якоюсь хитрою батарейкою, бо я пригадую: у мене є снодійне. Рожеві пігулки, умисно призначені, щоб вимкнути мене. Дотягуюся до пляшечки, яку Еллі поставила на тумбочку біля ліжка, хапаю її обома руками, видихаю з полегшенням, відкручую корок та ковтаю одну пігулку.

Уві сні

П'ЯТНИЦЯ, 11 ТРАВНЯ

— Доброго ранку, Лідз, — Фредді перекочується в ліжку й цілує мене в чоло. Я відчуваю важкість його руки на своїх плечах. Наш будильник повідомляє: сьома ранку. — Не хочу сьогодні нічого робити. Залишімося в ліжку? Я подзвоню й скажу, що ти захворіла, а ти скажеш, що я.

Більшість ранків він каже щось таке, і кілька хвилин ми вдаємо, що це справді гарна ідея.

— Ти приготуєш нам сніданок у ліжко? — бурмочу я. Моя рука ковзає, відчуваючи тепло коханого тіла; я занурююсь обличчям у м'яке волосся на його грудях. Я так люблю в ньому цю надійність. З його зростом і широкими плечима фізична присутність завжди панівна. Дехто на роботі навіть недооцінює ділове мислення Фредді через стереотипну статуру регбіста, а він тільки й радий скористатися такою перевагою. Суперництво й конкурентна боротьба в нього в крові.

— Якщо тебе влаштує сніданок десь під обід, то авжеж. — Я чую смішок у його грудях, він ніжно гладить мою потилицю.

— Щось таке, — кажу я, заплющуючи очі, глибоко вдихаючи його запах.

Ми залишаємось так, у півсні, ще кілька розніжених хвилин, стискаючи одне одного в обіймах, знаючи, що невдовзі потрібно вставати. Але тягнемо час, бо ці миті для нас важливі, саме вони відокремлюють нас із Фредді від усього світу. Ці миті — немов наріжний камінь, на якому збудоване наше кохання, плащ-невидимка, що огортає наші плечі, коли ми виходимо у світ у своїх спра-

вах. Фредді не відповідатиме на зацікавлений погляд дивовижної дівчини з платформи № 4, що чекає потягу о 07:47, а я ніколи не дозволю Леонові, баристі з кав'ярні, куди часом заходжу на ланч, перейти межу від жартівливого дуркування до залицяння, хай навіть він приголомшливий, мов кінозірка, і пише на моєму стаканчику з кавою шалені речі.

Я плачу. Кілька секунд не можу зрозуміти чому, потім пригадую, а потім вдихаю повні легені повітря, як людина, якій вдалося випірнути на поверхню після падіння в глибоку воду.

Фредді перелякано спирається на лікоть, щоб мене роздивитися, стурбовано стискає моє плече.

— Лідз, що таке? — наполегливо розпитує він, готовий допомогти, угамувати будь-який біль, що мене спіткав.

Я не можу дихати, повітря пече мені груди.

— Ти помер. — Жахливі слова вириваються з риданнями, я вдивляюся в його кохане обличчя, шукаючи сліди автотрощі. Нічого. Жодного натяку на ту фатальну травму голови, яка забрала його життя. Очі коханого незвичайно сині, такі темні, що навіть видаються карими, якщо ти не наблизитися достатньо, щоб побачити справжній колір. Іноді, на важливі робочі зустрічі, він начіплює окуляри в чорній оправі, з простим склом, — ілюзія слабкості там, де її на правду немає. Зараз я вдивляюся в ці очі, проводжу рукою по світлій, мов стерня, щетині на його вилицях.

В зіницях коханого світиться полегшення, він стиха сміється.

— Дурненька. — Він ховає мене в обіймах. — Тобі наснилося, та й усе.

О, як палко я бажаю, щоб це була правда. Я хитаю головою, а він бере мою руку та прикладає собі до серця.

— Я цілий, — наполягає він. — Ось, послухай, серце б'ється, усе на місці.

Б'ється. Я натискаю міцніше, щоб відчутти, як воно стрибає під моєю долонею, та все одно знаю, що воно не б'ється, що це не насправді. Такого не може бути. Тепер він накриває мою руку своєю, уже не сміється, бо бачить, у якому я розпачі. Звісно, він не розуміє. Та і як би він міг? Він не справжній, але, боже, це й не схоже на жоден зі снів, які були в мене раніше. Я прокинулась у своєму сновидінні. Можу відчутти тепло його тіла. Можу відчутти на шкірі пахощі його лосьйону після гоління. Можу відчутти смак моїх сліз, коли він нахилиється та цілує мене, так ніжно. Не можу припинити плачу. Обіймаючи його, намагаюся дихати неглибоко, ніби коханий мій створений із туману і, якщо я дихну надто сильно, він розвіється.

— Це нічне жахіття, от і все, — шепоче, поплескуючи мене по спині й даючи виплакати, бо що ж іще він може зробити?

Якби він тільки знав, що це геть протилежне. Жахіття стається, коли в день народження ти нетерпляче чекаєш появи свого хлопця й уся родина вже зібралася за столом в ресторані на центральній вулиці.

— Я скучила. Я дуже-дуже скучила, — схлипує. Руки й ноги в мене тремтять, не можу нічого із цим вдіяти, а мій хлопець пригортає мене, цього разу справді міцно, каже, що любить, що з ним усе гаразд, що з нами обома все гаразд.

— Ми на роботу запізнаємося, — м'яко каже він за кілька хвилин.

Я лежу нерухомо із заплющеними очима, намагаюся запам'ятати відчуття його рук навколо мене, щоб воно лишилося зі мною, коли прокинуся.

— Залишімося тут, — шепочу я, — залишімося тут на-
завжди, Фредді.

Його рука куйовдить моє волосся, він відхиляє голову
назад, щоб заглянути мені в очі.

— Я б залюбки, — усміхається Фредді, — але ж ти знаєш,
не можу. Бо головую на тій зустрічі з «Под-Годз» цього ранку.

Він так говорить, ніби нагадує про щось, але мені про
це нічого не відомо.

— З «Под-Годз»?

Він підіймає брови:

— Оті хлопці з капсульованою кавою. Пригадуєш, я тобі
розповідав? Вони всі припленталися в яскраво-зелених
футболках вирви-око та бейсбольних кашкетах зі своїм
логотипом.

— Хіба таке забудеш? — відповідаю я, хоча й гадки
не маю, про що він.

Фредді випускає мене з обіймів, цілує в щоку.

— Залишайся вдома цього ранку, — його очі стурбо-
вані. — Ти ніколи не брала вихідний. Зроби це сьогодні,
гаразд? Я принесу тобі кави або чаю.

Я з ним не сперечаюсь. Я не була на роботі вже п'ятдесят
шість днів.

Моє життя переплелось із життям Фредді Гантера того
самого літнього вечора, коли він уперше поцілував мене,
вдихнувши себе в мою ДНК. До цього йшло, це точилося
між нами деякий час, збиралося, мов пара в котлі локомо-
тива: його місце в шкільній їдальні завжди поруч зі мною,
так, щоб можна було вкрасти в мене морозиво; кпини-за-
лицяння, якими ми перекидалися, мов тенісними м'ячи-
ками, на очах усього класу. Він почав ходити додому тією ж
дорогою, що й ми з Йоною, хоча для нього це був добрячий
гак, вигадуючи зазвичай щось непереконливе: або мама
попросила щось забрати, або бабцю треба провідати. Коли

Йона засів удома з вітрянкою на тиждень чи два, шансів у мене не залишилося. Мене й досі лоскочуть метелики ностальгії, коли я пригадую той день: Фредді подарував мені жовтий пластмасовий квітковий перстеник (такі часто дістають із різдвяних хлопавок), а потім поцілував мене, сидячи на паркані моїх сусідів.

— А бабуся твоя не перейматиметься? — запитала я, переживши кілька найп'яніших хвилин свого життя.

— Та навряд. Вона живе в Борнмуті, — відповів він, а потім ми реготали разом, бо ж то не менш як за сотню миль звідси.

Ось так і сталося. З тієї миті й назавжди я вже була дівчиною Фредді Гантера. Наступного ранку він підкинув мені в портфель шоколадку із запискою, що повідомляла: він проводить мене додому.

Комусь таке могло здатися декларацією про привласнення. Але моє ніжне підліткове серце лише затріпотіло від його прямої.

Ось тепер я дивлюся, як цілеспрямовано він рухається: спочатку до ванної, вмикає душ, знімає з вішака свіжу білу сорочку.

— Не хочу зурочити, але, гадаю, це вже вирішено, угода в нас у кишені, — каже він, стисло відповідаючи на робочий дзвінок: мобільний притиснув до плеча, бо виймає із шухляди свіжу білизну.

Я дивлюся на його повсякденні рухи, дивлюся, як він закотив очі — хто б там йому не телефонував, Фредді хоче, щоб розмова якомога швидше скінчилася, — і всміхаюсь у відповідь, хоча губи в мене тремтять.

Він зникає у ванній, а я сідаю та відкидаю ковдру, прислухаючись до дзюрчання води, що обтікає його тіло.

— Що зі мною робиться? — шепочу, спускаю ноги на підлогу, сідаю на край ліжка, мов пацієнт після операції

на серці. Тому що саме так воно й відчувається. Ніби хтось розрізав мені груди та масажує серце, повертаючи його до роботи.

— Я не вірю в казки або в чарівні боби, — бурмочу я. Губи в мене тремтять, я прикушую їх так сильно, що відчуваю різкий залізний смак крові.

Фредді виходить із ванної, за ним тягнеться духмяна пара. Він заправляє сорочку в штани, застібає гудзики.

— Я вже буду йти, — каже він. — Якщо я поставлю чайник, ти приготуєш чай? Якщо покваплюся, встигну на потяг.

Ми обрали цей дім саме через таке розташування: коли вранці запізнюєшся, дуже зручно мати станцію електрички просто за рогом. Фредді працює в центрі Бірмінгема, робота забирає в нього багато часу, тож що менше він витрачає на дорогу, то краще. Мені теж ближче діставатися до нашої ратуші. Десять хвилин — і я вже ставлю машину біля роботи. До того ж я люблю наш історичний будинок, він схожий на картинки з книжок мого дитинства. Його навіть уважають найстарішою будівлею в містечку: химерний фахверковий дім у кінці хаотичної головної вулиці. Більшість будинків, що стоять уздовж неї, дуже схожі. Наше маленьке містечко в Шропширі справді стародавнє й несамовито пишається тим, що про нього є згадка ще в «Книзі Страшного суду»¹. Можна багато чого сказати про те, як воно — зростати в такій тісній спільноті. Більшість родин живуть тут із покоління в покоління, від колиски до могили. Легко заперечувати цінність

¹ «Книга Страшного суду» («Domesday Book») — збірка матеріалів першого в середньовічній Європі загального поземельного перепису, який провели в Англії у 1085—1086 роках за наказом Вільгельма Завойовника. Містечко, де живуть наші герої, справді старовинне, а будинок занесено до реєстру історичних будівель Англії.

цього способу життя, відчувати задуху від того, що всі все про всіх знають, утім тут є своя втіха, а надто коли потрапляєш у біду.

Ми закохалися в цей будинок не тільки через розташування. Спочатку, одного весняного ранку, ми побачили його в сонячному промінні, що висвітлило медове каміння стін і глибоке вікно-еркер. Звісно, не дуже зручно, що дім затиснутий у щільному ряду інших старовинних будинків. Оздобити його теж було жах як непросто: у цьому місці важко було знайти хоча б одну пряму стіну або двері. «Усе це додає чарівності», — заявляла я щоразу, як Фредді гахкався головою об низьку балку на кухні. Мені подобалося думати, що декор навіює асоціації з котеджем Кейт Вінслет у «Відпочинку за обміном» — нефарбовані дошки, затишний безлад. Я старанно підтримувала цю атмосферу, обстежуючи всі можливі блошині ринки й лише час від часу стримуючись — треба було також задовольнити смаки Фредді, адже той полюбляв сучасніші речі. Утім цю баталію він завжди програвав: моє сороче очко тягне до красивих речей і на «Пінтересті» я веду потужну гру.

Кілька днів тому, після того як я змусила себе вдягнутися й добулася до крамниці — поповнити запаси вина, виявилось, що мені не хочеться повертатися додому. Я відчула це вперше, відколи ми отримали ключі, і ще одна частинка серця обірвалася від усвідомлення того, що цей дім вже не був для мене домівкою. Я навіть думки припустити не могла про те, щоб його продати, але тієї миті мене розвернуло в протилежному напрямку: я пішла геть і зробила два кола навколо дитячого парку, перш ніж дістатися свого будинку. Цікаво, що потім, потрапивши всередину, я вже не схотіла виходити знову. Усе-таки я — ціла купа суперечностей. Нічого дивного, що моя родина до смерті за мене боїться.

Зміст

Пролог	9
2018	13
2019	189
2020	409
Подяки.....	428

Літературно-художнє видання

СІЛЬВЕР Джозі
Два життя Лідії Берд

Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *В. В. Пасічна*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *А. В. Альошичева*

Підписано до друку 02.08.2021. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 22,68.
Наклад 2100 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61052, м. Харків, вул. Різдва, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: bookclub.ua
 - у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безоплатний каталог**

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Сільвер Дж.

С36 Два життя Лідії Берд / Джозі Сільвер ; перекл. з англ.
Є. Канчури. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», 2021. — 432 с.

ISBN 978-617-12-8931-4

ISBN 978-0-241-98616-5 (англ.)

Лідія та Фредді — ідеальна пара, яка от-от мала побратися. Закохані, щасливі, сповнені надій. Але незадовго до весілля наречений гине в трагічній аварії. Спустошена та самотня Лідія уникає людей, а надто Йону, друга Фредді, з яким той був у автівці. Чому він вижив, а її коханий — ні? Дівчина вчиться жити з втратою та потроху повертає контроль над своїм життям, аж раптом трапляється неймовірне. Що це — дивні жарти зболеної підсвідомості чи ще один шанс на щастя з Фредді? Що переможе — нудна реальність чи барвистий сон?

УДК 821.111